

Sygn. akt II CSK 317/16

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa M. Spółki
z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
przeciwko A. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 23 lutego 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza na rzecz pozwanej od powódki kwotę 7200,-
(siedem tysięcy dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie.

W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Powołanie się na przesłankę określoną w punkcie pierwszym wymaga sformułowania zagadnienia prawnego a temu wymogowi skarżąca nie podołała przedstawiając problem prawny w sposób opisowy, nie odpowiadający wymogowi sformułowania zagadnienia „do rozstrzygnięcia” (art. 390 § 1 k.p.c.), czyli wyznaczającego dwie możliwe odpowiedzi. Stopień ogólności przedstawienia problemu związanego z dopuszczalnością przyjmowania przez sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji za własne w szczegółowo opisanej

sytuacji procesowej, nie pozwala na zakwalifikowanie go jako istotnego zagadnienia prawnego, a jedynie jako sygnalizację wątpliwości skarżącej. Nie zachodzi też potrzeba wykładni art. 77 ust. 1 p.u.n. w zw. z art. 104 i 14 prawa wekslowego z tej przyczyny, że skutek nieważności obejmuje czynność prawną upadłego dotyczącą mienia wchodzącego w skład masy upadłości w dacie dokonania tej czynności, a z istoty sankcji nieważności bezwzględnej wynika, iż czynność prawna nie wywiera żadnych skutków prawnych i nie podlega konwalidacji z żadnej przyczyny, chyba że ustawa stanowi inaczej. Przesłanka oczywistej zasadności skargi wskazana przez skarżącego pozostaje w sprzeczności ze wskazaniem na istnienie zagadnienia prawnego i potrzeby wykładni przepisów a nadto skarżąca w ogólnym wywodzie dotyczącym prawidłowego ciągu indosów i nabycia praw z weksla pomija szczegółowe motywy Sądu drugiej instancji, zwłaszcza co do świadomego działania ostatniego posiadacza weksla na szkodę dłużnika, co prowadzi do wniosku, że w niniejszej sprawie nie została wykazana oczywistość uchybień w zakresie stosowania lub wykładni prawa i to uchybień o charakterze kwalifikowanym, wynikająca z treści samej skargi i widoczna *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie § 2 pkt 7, § 10 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800).